

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **Městská část Praha-Křeslice**
se sídlem Praha 10, Štychova 2
zastoupená advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.
se sídlem Praha 1, Vodičkova 704/36

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2/2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2025, č. j. MHMP 47559/2025, sp. zn. S-MHMP 1823456/2024,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo k žádosti společnosti ČEPS a.s. o posouzení záměru „V415/495 – zdvojené vedení“, a podle § 83 odst. 9 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon č. 114/1992 Sb.“), vydáno společné rozhodnutí, kterým žalovaný:
 - I. udělil dle § 4 zákona č. 114/1992 Sb. souhlas s povolením a provedením záměru, který by mohl vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku, nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce.
 - II. udělil dle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. souhlas s povolením a provedením záměru, který by mohl snížit nebo změnit krajinný ráz.
 - III. udělil dle § 37 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. souhlas s povolením a provedením záměru v ochranném pásmu přírodní rezervace Mýto.
 - IV. udělil dle § 43 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. výjimku ze zákazu povolovat a provádět stavby na území přírodní rezervace, stanoveného v § 34 odst. 1 písm. c) tohoto zákona, pro povolení a provedení záměru na území přírodní rezervaci Mýto.
 - V. udělil dle § 56 odst. 1 a 2 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb. výjimku ze zásahu do přirozeného vývoje v rozhodnutí uvedených zvláště chráněných druhů.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

VI. stanovil podmínky, za kterých bylo rozhodnutí vydáno.

2. V podané žalobě žalobkyně k otázce aktivní legitimace odkázala na § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), čl. 11 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU ze dne 13. prosince 2011, o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí, § 2 odst. 2 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze (dále jen „zákon o hl. m. Praze“), a § 35 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 176/2023 tvrdila, že byla přímo dotčena napadeným rozhodnutím. Trasa vedení 400 kV včetně ochranného pásma zasahuje do k. ú. Křeslice. Volba způsobu vedení záměru jako nadzemního vedení přitom definuje i navazující vedení v katastru obce. Nová obytná výstavba se přitom nachází v bezprostřední blízkosti záměru. Záměr bude vzhledem ke své výšce (cca 46 metrů) viditelný z celého území obce. Záměr bude mít navíc v průběhu výstavby i své existence negativní vliv na zvláště chráněné druhy rostlin i živočichů. Tento negativní vliv činí napadené rozhodnutí nesporným a samo jej připouští. Zároveň napadené rozhodnutí opakovaně uvádí, že negativně budou ovlivněny druhy nejen v samotné trase záměru, ale i v jeho okolí (typicky střet ptáků s vedením). Žalobkyně tvrdila, že za dotčení svého práva (a práva svých občanů) na příznivé životní prostředí a život a zdraví považuje i negativní ovlivnění zvláště chráněných živočichů, kteří se právě nacházejí v katastrech sousedních blízkých obcí. Dále tvrdila, že napadeným rozhodnutím byla zkrácena přímo na svém právu na samosprávu, vlastnickém právu a právu na příznivé životní prostředí.
3. Soud před posouzením žaloby z věcného hlediska musí zkoumat, zda jsou splněny podmínky řízení.
4. Při posouzení uvedené otázky soud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2007, č. j. 2 As 33/2007-99. V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval totožnou otázkou, jaká vyvstala v projednávaném případě, tj. zda městské části náleží aktivní legitimace v řízení vedeném podle zákona č. 114/1992 Sb.
5. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„hlavní město Praha je právnickou osobou jako každá jiná obec, jež v zásadě vykonává veškerou samostatnou působnost svěřenou obcím; pouze ve vymezeném rozsahu – a sice zákonem o hl. městě a Statutem – se na výkonu této samostatné působnosti podílejí městské části. Tyto městské části představují právnické osoby veřejného práva (viz zejm. § 3 zákona č. 131/2000 Sb.), nicméně nejsou obdařeny obecnou právní subjektivitou, nýbrž jejich způsobilost samostatně vystupovat v právních vztazích je omezena pouze na případy výslovně předvídané zákonem či Statutem. Jinak řečeno, městské části mohou takto vystupovat toliko v taxativně stanovených případech“*. Dále uvedl, že *„z žádného právního předpisu nevyplývá, že by byla městská část oprávněna vystupovat vlastním jménem v řízeních podle zákona o ochraně přírody a krajiny; účastníkem těchto řízení může být pouze obec, v tomto případě tedy hl. město Praha (pokud v téže věci nerozhoduje jako orgán ochrany přírody), anebo Magistrát hl. města Prahy, jenž vykonává státní správu v ochraně přírody v rozsahu svěřeném obecním úřadům, pověřeným obecním úřadům a obecním úřadům obcí s rozšířenou působností“*. Následně Nejvyšší správní soud uzavřel, že městská část *„nebyla a neměla být účastníkem správního řízení podle zákona o ochraně přírody a krajiny, v němž bylo vydáno správní žalobou napadené rozhodnutí, a nebyla proto ani aktivně legitimována k podání správní žaloby“*.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

6. Soud v projednávaném případě neshledal žádný důvod odchýlit se od závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 33/2007. Dotčená ustanovení zákona č. 114/1992 Sb. (zejména § 71 odst. 3), zákona o hl. m. Praze (zejména § 3) a rovněž i Statutu hlavního města Prahy (obecně závazná vyhláška č. 55/2000 Sb. HMP, dále jen „Statut“) [viz zejména příloha č. 2, bod. 3] od vydání předmětného rozsudku neprošla zásadní obměnou, respektive takovou změnou, která by měla zásadní dopad na postavení městských částí.
7. Soud má tedy ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 33/2007 za to, že v oblasti upravené zákonem č. 114/1992 Sb. nemá žalobkyně dle zákona o hl. m. Praze a Statutu způsobilost nabývat práva a povinnosti. Žalobkyně tak nemá ani obecnou způsobilost být účastníkem řízení před správním soudem dle § 33 odst. 2 s. ř. s.
8. Pro úplnost soud doplňuje, že aktivní žalobní legitimaci žalobkyně nelze dovodit ani z jí poukazovaných ustanovení, neboť z nich nic o postavení městských částí hl. m. Prahy nevyplývá. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 176/2023 nelze na projednávaný případ vztáhnout. Tento rozsudek se netýká postavení městské části, ale obce, a nadto byl vydán ve vztahu k řízení podle zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon).
9. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně nemá v předmětné věci způsobilost být účastníkem řízení a tento nedostatek podmínky řízení je neodstranitelný, nezbylo zdejšímu soudu než žalobu dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout.
10. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 3 věta první s. ř. s. Byla-li žaloba odmítnuta, žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Praha 29. dubna 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.